

LEKKER, WERKEN!

De gezamenlijke opdracht voor
werkgever en werknemer

Voor Piet en Nikki

HUUB VAN ZWIETEN

Inhoud

1	Lekker werken, hoe moeilijk kan het zijn?	4
2	Mijn verbazing over werk	16
3	Hoe hebben we dit laten gebeuren?	36
4	Het Goed Hebben Met Elkaar	44
5	Ken jezelf	54
6	Love time employment	78
7	Gelijkheid versus gelijkwaardigheid	86
8	Doe wat je leuk vindt en stop met wat je stom vindt	100
9	Verlos slechte managers uit hun leiden	120
10	Denk en droom groot	128
11	Je eigen droombaan creëren binnen een grote organisatie	146
12	De kracht van verbeelding	154
13	De meeste collega's deugen	164
14	Dwing het af	172
15	De kracht van geven	180
16	Nooit meer burn-out	186
17	Organiseer jezelf	198
18	De magic in werk	214

LEKKER WERKEN, HOE MOEILIK KAN HET ZIJN?

In de 25 jaar dat ik werk in de arbeidsmarkt, heb ik contact gehad met duizenden klanten en gesprekken met tientallen HR-directeuren en CHRO's. Ik ben daarin zowel verbaasd over wat ik aantrof op de werkvloer, als hoopvol over hoe het zou kunnen zijn. Mijn ervaringen en ideeën heb ik omgezet in een aantal oplossingen voor zowel werkgever als werknemer.

Nadat ik in mijn jeugd zowel negatieve als positieve ervaringen met werk had, onder andere door op mijn 14e als graffiti-artiest betaald te krijgen voor wat ik het allerleukst vond, viel ik van de ene in de andere verbazing toen ik echt ging werken.

Het leek erop dat de meeste mensen zich erbij neer hadden gelegd dat werk gewoon niet leuk is. Erger nog, de meeste mensen schieten in een soort passieve, afhankelijke rol en komen niet meer in actie om iets aan hun situatie te verbeteren.

En dat heeft nogal wat gevolgen:

88% van de mensen vindt werken niet veel aan. 10% wordt er letterlijk ziek van.

Negen van de tien mensen is eigenlijk gewoon een minder leuk mens dan ze zouden kunnen zijn, als ze het naar hun zin zouden hebben in hun werk. Want hoe leuk je werk is, beïnvloedt wie je bent als mens, als partner, als vader, moeder, vriend, collega. Gelukkig zijn, terwijl je baalt van je werk, is uitermate lastig.

Op veel werkplekken zijn medewerkers vervallen in een soort aangeleerde hulpeloosheid. En werkgevers en leidinggevenden krijgen hun mensen niet in beweging, omdat de bedrijfscultuur mensen in een kramp houdt. Het lijkt zichzelf in stand te houden, als in een slecht huwelijk, waar de partners gedwee in blijven, maar ongelukkig zijn. Werk wordt een noodzakelijk kwaad, een moetje in de meeste levens.

Op de automatische piloot richting weekend, vakantie en pensioen.

Dat daar wat aan moet gebeuren aan zowel de kant van de werkgever als aan de kant van de werknemers, is evident. Alleen samen kunnen zij ontsnappen uit de penibele en armoedige situatie waarin zij zich onbewust hebben gemanoeuvreed. Zonder dat de een de ander de schuld hoeft te geven.

Ik ben ervan overtuigd dat we werk met elkaar volledig verkeerd begrijpen.

Het goed hebben met elkaar moet het hoogste en eerste doel zijn, vóór welke missie of visie dan ook. De mens is geen bijzaak in werk, de mens is hoofdzaak. Employee First, daarna komen de klanten en andere stakeholders. Want zonder de mensen is er niets.

Zelfkennis is een cruciaal ingrediënt van de oplossing.

Jezelf kennen en snappen is een verplichting voor iedereen die met anderen samen wil werken. Weten wat je te bieden hebt, wat je 'fabrieksinstellingen' zijn, je gebruiksaanwijzing. Als je werk en je levensgeluk serieus neemt, kun je het eigenlijk niet maken om je niet in jezelf te verdiepen. Ontdekken wat je passie is, ook als die afwijkt van de norm, zoals ik, omringd door coaches en trainers, ineens mijn passie voor vastgoedconcepten ontdekte.

Elke samenwerking is een liefdesrelatie.

En daarin is vertrouwen belangrijk, elkaar zien, de ruimte geven, elkaar verrassen, echt zorgdragen voor elkaar. Maar bovenal gelijkwaardigheid, ook al ben je allebei anders of heb je een andere positie.

Dat je 300 x zoveel verdient als je collega, maakt jou niet ineens een beter mens of zo.

**Elke samen
een liefdes**

*werking is
relatie.*

Love time employment is duurzaam, zolang de liefde duurt. Durf jij, zoals ik met Valentijnsdag deed, de liefde te verklaren aan je collega's, medewerkers of manager?

Als individu heb je de verantwoordelijkheid om wat jij te bieden hebt, om te zetten in je beste werk. Doen waar je goed in bent, meer en meer bijdragen vanuit wie jij bent.

En stoppen met waar je niet goed in bent. Het is asociaal om werk te doen waar anderen beter in zijn. Voor alle betrokkenen.

Als je echt op de verkeerde plek beland bent, ligt de bal bij jou: kom in actie of vertrek, want gedwee blijven en verongelijkt klagen is geen optie. Daar doen we het niet voor. Ook niet als het, zoals ik in Rome meemaakte, echt pijnlijk is.

Maar laten we mensen uit hun leiden verlossen. Zoveel managers willen helemaal geen manager zijn en kunnen het ook helemaal niet. Je belangrijkste taak als manager is je mensen laten groeien. Maar dat moet je wel leuk vinden, stop er anders mee!

Ga achter je echte dromen aan en denk groot, wat mij met mijn shows in Carré terecht deed komen. En wat mij ook een aantal mislukte avonturen opleverde, die wel veel fun en wijsheid opleverde.

Gebruik de hefboom van een grote organisatie voor je dromen en creëer je eigen droombaan. Of neem anderen mee met de kracht van verbeelding.

Realiseer je dromen samen.

REALISEER
DROMEN
SAMEN

Zoals mijn DroombaanHotels de vrucht zijn van gezamenlijk enthousiasme. Dan is er zoveel mogelijk.

Mensen in teams krijgen met elkaar natuurlijk sowieso veel meer gedaan dan alleen. Zelfsturende teams, met autonome slimme professionals kunnen echt gaan vliegen. De meeste mensen deugen en teams beter maken is de primaire verantwoordelijkheid van een leider.

Als we echt met elkaar begaan zijn en voor elkaar willen zorgen, dan is er zoveel meer mogelijk. Ontdek de magie van werk en van je individuele mogelijkheden, door jezelf slim te organiseren, jezelf te delen, jezelf te overtreffen. Dan wordt werken weer het tijdverdrijf zoals het bedoeld is:

Onszelf en elkaar versted doen staan, het goed hebben met elkaar en de wereld een stukje mooier maken.

2

★
**MIJN
VERBAZING
OVER
WERK**

Sinds het begin van mijn persoonlijke loopbaan, heb ik mij verwonderd over het fenomeen 'werk' en de rol die dat in onze levens speelt. Door mijn persoonlijke ervaringen in mijn jeugd, waarbij ik zowel de negatieve als de positieve gevolgen van werk aan den lijve ervaarde, is dit het thema geworden van mijn persoonlijke werkinvulling.

Mijn vader was een omgekeerde inspiratiebron over werk.

Hij was als jonge jongen in het leger, uitgezonden naar Indonesië, waar hij als paracommando in een dubieuze oorlog, een vormende periode meemaakte. Toen hij als 19-jarige terugkeerde in Nederland, kwam hij bij de politie terecht, waar hij in eerste instantie zijn ei goed kwijt kon, in de jaren vijftig. Toen echter de maatschappij veranderde in de jaren zestig en zeventig en er bij de politie ook een andere wind ging waaien, was het voor hem lastig om daarin voldoende mee te bewegen. De harde lijn was waar hij in geloofde, wellicht mede ingegeven door niet gediagnosticeerde PTSS, door zijn ervaringen in Indonesië.

Het maakte dat hij steeds meer spanning ervaarde binnen zijn werk en gaandeweg steeds meer op een zijspoor kwam te staan.

Een lange periode van overspannenheid volgde, waarbij hij zelfs nog een tijdje opgenomen is geweest in een militair hospitaal.

Thuis herinner ik mijn vader gedurende een lange periode als een zwijgende man in de hoek van de kamer, waar je het liefst uit de buurt wilde blijven.

Het werd er niet gezelliger op thuis en de gespannen situatie leidde uiteindelijk tot een echtscheiding tussen mijn ouders, na 23 jaar huwelijk. In de latere fase van zijn leven tot aan zijn sterfbed had hij slechts met 4 van de 7 kinderen contact, waarvan ik er gelukkig één was.

WAT WERK KAN DOEN IN NEGATIEVE ZIN, HEB IK DUS IN MIJN JEUGD VAN DICHTBIJ MEEGEMAAKT.

De match tussen wie mijn vader was en waar hij in geloofde en wat er op z'n werk van hem gevraagd werd, was steeds verder te zoeken en hij was niet in staat daarop in actie te komen of mee te bewegen.

Met mijn vader hier in als omgekeerde inspiratiebron, heb ik mezelf al op jonge leeftijd voorgenomen dat dit mij niet zou overkomen.

Want tegelijkertijd had ik in mijn jeugd ook hele positieve ervaringen met werk.

Op vroege leeftijd begon ik bij de kruidenier om de hoek, als manusje van alles, vakkenvuller en boodschappenbezorger. Ik had er veel lol in en genoot van de vrijheid in het werk en wat het verdiende geld mij opleverde. Ik keek er naar uit om te werken, maakte al snel veel uren en ontwikkelde een positieve associatie bij werken.